

Sarah Crossan

Tussen ons

Vertaald uit het Engels door Sabine Mutsaers

SIGNATUUR

2021

De enige uitweg

nu

is

druk bezig blijven,

dus heb ik van mijn moeder

Anna Karenina geleend

en ik mag van mezelf niet huilen

voor ik het helemaal

heb uitgelezen.

Twee keer.

Het was tien uur 's morgens.
De thee in mijn beker was koud geworden.
Ik wilde nog een koekje.
Ik wilde je een bericht sturen.
Ik had spijt van de ruzie.

Veel spijt.

Maar Helen klonk door de intercom.

‘Ik heb hier ene mevrouw Taylor aan de lijn.
Ze zegt dat haar man bij ons zijn testament had
en hij is overleden. Ze klinkt oké.’

Ik scrolde door mijn mail:
cliënten, vragen,
uitverkoop bij L.K. Bennett.
‘Verbind maar door,’ zei ik.
Ik leunde achterover,
klaar om haar te steunen.

‘Mevrouw Taylor, met Ana Kelly.
Allereerst gecondoleerd met uw verlies.’

‘Wat aardig van u,’ zei ze.
Op mijn tweede scherm
zocht ik Taylor op in het bestand.
Tweëntwintig cliënten.

‘Mag ik u de voornaam van uw man vragen?’

‘Ja, natuurlijk, sorry. Eh...’
Ze twijfelde,
alsof een naam onbereikbaar kan zijn,
nu al weggeborgen op een hoge plank.

En toen.

‘Connor Mooney.
Ik ben zijn vrouw, Rebecca Taylor.
We hebben verschillende achternamen.’

De echtgenote.
Zijn echtgenote.
Jouw echtgenote.
De echtgenote.

Ze had het ontdekt, van ons.
Dit was haar manier om mij te bereiken,
of om me te straffen,

want je was niet dood,
we hadden elkaar pas nog gesproken.

Ik was van plan je na de lunch een berichtje te sturen.
Om mijn excuses aan te bieden. Het goed te maken.

Rebecca belde natuurlijk omdat ze het wist
en ik moest snel een verklaring bedenken.

Vlug. Vlug.
Denk na.

‘Hij is dinsdag overleden,’ zei ze.
‘Mijn zwager zei dat ik u moest bellen.’

Je liegt, misselijk kutwif,
zei ik niet.
Je liegt dat je barst, vuile bitch,
zei ik niet.

Ik zei: ‘Jeetje, wat akelig.
Dat is vreselijk nieuws.
Ik heb de gegevens hier voor me liggen.
Het testament is van enkele jaren geleden.’
Mijn handen lagen doodstil.
Ik bekeek de lijst met Taylors.
Keith, Leonard, Meaghan-Leah.
Mijn keel brandde zwaar en pijnlijk.
Mijn rechterhand trilde, ook al klampte ik
me vast aan het bureau.
Ik geloofde haar niet.

‘De uitvaart is vrijdag over twee weken.’

‘Bedankt voor uw telefoontje.
Er komt natuurlijk een heleboel op u af nu.
Maakt u zich geen zorgen over de afhandeling,
tenzij er nu geld nodig is voor de begrafenis.’

‘Het geld is geen probleem,’ zei ze afwerend.

‘In dat geval bel ik u na het afscheid.

U kunt misschien

hier op kantoor langskomen.’

‘Ik wacht uw telefoontje af.’

Ze zei het alsof ze de tandarts belde,
met een kalmte die ik niet kon begrijpen,
hoewel ze klonk als iedere verse weduwe:
het verdriet werd even geparkeerd vanwege het geregeld.

Ik ademde oppervlakkig.

‘Weet u hoe u aangifte moet doen van overlijden?’

‘Dat handelt mijn zwager af.’

Ze hoestte hevig in de telefoon.

Ik vroeg me af of ze zwart droeg.

‘Als executeur-testamentair

kunnen wij u ook bijstaan, aarzelt u niet.’

Rebecca hoestte weer.

Bijna vroeg ik of ze het wel zeker wist.

Heel zeker.

Geen twijfel.

Misschien was het iemand anders.

‘Kan ik verder nog iets voor u doen, mevrouw Taylor?’

Ze zweeg even.

Ging ze nu opbiechten dat het een grap was?

Er was niks van waar. Nee, toch?

Jij zou me dadelijk bellen,

paniekerig, betrappt.

‘Nee. Maar evengoed bedankt,’ zei ze.

‘Nog één vraag. Waaraan is hij gestorven?’ vroeg ik.

Rebecca vertelde me in het kort het hele verhaal.

En ik zei, zachtjes, dat het heel akelig klonk

en dat het onmogelijk was om zonder hem te leven.

‘Ja,’ zei ze.

Ik beëindigde het gesprek

en kocht online een paar afgeprijsde schoenen.

Paars suède. Spitse neus.

Onpraktisch.

Onbetaalbaar.

Toen deed ik iets

heel ergs:

ik ging weer aan het werk.

Maar ja.

Wat zou jij gedaan hebben?

Gek genoeg is het koud.
Ik draag een kasjmieren vestje
over een lange grijze jurk,
met een hemd eronder.
Het is een Marks & Spencer-look:
gewoontjes, doorsnee,
nikserig als een vage vlek.

Ik zag mezelf vandaag in de spiegel
toen ik de deur uit ging.
Ik vond haar vreselijk,
de vrouw die jij zou zien
als je nu ineens rechtop ging zitten.
Zou dat niet typisch iets voor jou zijn?

Gluren
en achteraf
de dienst eens goed nabeschouwen:
drukke kinderen,
het gezicht van je moeder,
je mening over mijn gedrag,
een uitgebreide analyse.
Leuk, je haar opgestoken.
Je moet vaker lippenstift opdoen.
Kon je het zien daar achterin?

Ik heb al vijftien dagen niks gegeten.
Ik heb je twintig dagen niet gezien.

Ik weet niet wanneer mijn eetlust terugkeert.
Ik zie jou nooit meer.

Ik ben weer net zo dun als in het begin,
toen ik buikpijn kreeg
van de laffe streken.

Jij zou zeggen dat ik er prima uitzie.
Maar dat is niet waar.
Het wordt ook opgemerkt.
De collega-notarissen lijken bezorgd,
alsof ik mijn cliënten misschien niet zal overleven.
Nora kwam met ijzertabletten aanzetten.
Tanya vroeg of ik zwanger was.

De zon piept moeizaam door de wolken.
Hij zou de strijd moeten winnen,
het is tenslotte juli.

Ik klem mijn hand om een bosje witte anjers.

Je hebt nooit gezegd dat je van bloemen hield
maar straks ben je ermee overdekt:
felgekleurde blaadjes,
steeds fletser,
als teken van liefde.

Hoe ruik *jij* nu?
Heb je lange nagels?

Druk op het parkeerterrein van St Mary.
Ik zie je kist nergens.

Maar ik zie Rebecca,
je zoontjes,
ze staren leeg voor zich uit.

We maken plannen voor de dood,
heel verstandig, terwijl we volop leven.
Maar niemand is van plan te sterven.

Toen jij mijn kantoor binnenkwam
drie jaar geleden
had je nooit gedacht
dat ik te maken zou krijgen met de rouw van je gezin
of die van mezelf.

Je dacht dat je nog een eeuwigheid fouten zou kunnen
maken en die ook weer kon herstellen.

Je zonen dragen een pak,
en staan op een rij als een zwart trapje.
Ik keer hun de rug toe.
Ik ben niet verantwoordelijk voor hun verdriet
al zou ik dat wel gewild hebben.

Zou dat niet beter geweest zijn dan dit?
Was het op mijn manier niet beter geweest?

‘Stelt mevrouw Mooney ook een testament bij ons op?’
vroeg ik.

Je droeg sneakers tijdens die eerste afspraak,
en een jas die je beter naar de kringloop had kunnen
brengen.

‘Mijn vrouw draagt mijn achternaam niet en
ze heeft vast al nauwgezet plannen gemaakt
voor haar eigen dood.

En voor de mijne, vermoed ik.’

Je lach vulde de hele ruimte
tot in de stoffige hoekjes.

We namen het door:

persoonlijke gegevens,
bezittingen,
pensioen.

Binnen enkele minuten wist ik alles van je leven,
terwijl jij niets van mij wist,
behalve waar ik heb gestudeerd:

ik zag je naar mijn muren kijken
certificaten van bekwaamheid,
lof voor een meisje dat ik me amper herinnerde.
Ze was ambitieus,
hield van Manic Street Preachers,
pijpte de hoogleraar jurisprudentie voor een hoog
cijfer.

Dom kind.

Op het laatst treuzelde je,
trok met je duim
cirkeltjes
op het bureau
en zei, een beetje grinnikend:
'Ik zie je wel weer voor de echtscheiding.'

Ik deed de dop op mijn pen,
bood je ruimte om iets te zeggen.
Het was tenslotte januari,
een drukke maand voor scheidingen en
het zoeken naar een goede reden
na het helse samenzijn met Kerstmis.

'We zijn er voor alles wat u nodig hebt,' zei ik.
Het was niet suggestief bedoeld.
Ik stelde me professioneel op,
kijk maar naar de diploma's aan de muur.
Afgestudeerd aan Bristol.
'Mijn collega Tanya Kushner
is gespecialiseerd in familierecht.
Ik kan een afspraak voor u laten inplannen.'

'O, Rebecca zou me nooit laten gaan.
Wie moet haar auto dan voltanken?'
Je stond op.

‘Als het testament is opgesteld
kunt u hier komen tekenen,’ zei ik.
‘Wij zorgen voor getuigen.’

‘Toe maar! Ik verheug me er nu al op.’
Je trok de avondse jas aan.
Er stak een flesje druivensap uit een van de zakken.
‘Ben jij Iers? Dat moet wel, met Kelly als achternaam.
Tenzij je een rijke man gescoord hebt.’

‘Ik wilde u net hetzelfde vragen.’

‘Mijn ouders komen uit Meath. En de jouwe?’

‘Mijn moeder komt uit Cork.
Mijn vader uit Cavan.
Niemand weet precies uit welke stad.
We weten alleen dat hij op de vlucht was.’

‘Wie niet, hè?’ Je knipoogde en schuifelde toen
een beetje beschaamd om die knipoog
naar de deur en pakte de klink.
‘Fijne middag nog.’

Ik lunchte in mijn eentje bij de Subway even verderop.
Er viel een schijfje komkommer in mijn schoot,
ik zag een ladder in mijn panty,
was blij dat ik aan mijn bureau had gezeten toen jij er was,
was bang dat je me bij Subway zou zien.

Zo ging het dus.
Zelfs die eerste dag
was je al bij me
binnengeslopen,
en maakte ik me druk.

Maar.
Eerlijk gezegd
dacht ik niet veel aan je tot we elkaar toevallig
twee weken later weer zagen.

Jij was met Rebecca.
En o,
ze was alles.

Hoe moet je weten welke dagen
een keerpunt zullen blijken?

Zolang we leven
gokken we.

Rood.
Zwart.

Zet alles maar op nummer 11.

